

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Blanky Chlostové a JUDr. Michala Holuba ve věci

žalobce: **Vlastimil L.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený JUDr. Milanem Zábřhem, advokátem,
se sídlem Veverí 57, 602 00 Brno

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení částky 100 000 000 Kč s přísl.

k odvolání žalobce i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. října 2018,
č.j. 42C 226/2009-329

takto:

- I.** Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích o věci samé I. a II. **potvrzuje.**
- II.** Ve výroku o nákladech řízení **se mění** tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy všech tří stupňů.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění :

1. V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 130 000 Kč s 9,25% úrokem z prodlení z této částky ročně od 5.6.2009 do 30.6.2009, dále s 8,5% úrokem z prodlení z této částky ročně od 1.7.2009 do 31.12.2009, dále s 8% úrokem z prodlení z této částky ročně od 1.1.2010 do 30.6.2010, dále se 7,75% úrokem z prodlení z této částky ročně od 1.7.2010 do 30.6.2012, dále se 7,5% úrokem z prodlení z této částky ročně od 1.7.2012 do 31.12.2012, dále se 7,05% úrokem z prodlení z této částky ročně od 1.1.2013 do 30.6.2013, dále s 8,05% úrokem z prodlení z této částky ročně od 1.7.2013 do 31.12.2017, dále s 8,5% úrokem z prodlení z této částky ročně od 1.1.2018 do 30.6.2018, dále s 9% úrokem z prodlení z této částky ročně od 1.7.2018 do 1.10.2018 a dále od 2.10.2018 do zaplacení s ročním úrokem z prodlení ve výši odpovídající procentní výši repo sazby stanovené k tomuto datu Českou národní bankou zvýšené o sedm procentních bodů a vždy takto stanovené znovu k prvnímu dni každého dalšího kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení žalovaného, do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok ad I.), žalobu o zaplacení částky 99 870 000 Kč s příslušenstvím zamítl ((výrok ad II.) a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 100 571 Kč k rukám JUDr. Milana Zábrže do 15 dnů od právní moci t rozsudku (výrok ad III.).
2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, již se žalobce domáhal náhrady majetkové i nemajetkové újmy s tvrzením, že mu byly způsobeny vydáním nezákonného rozhodnutí a nesprávným úředním postupem. Nezákonným rozhodnutím bylo usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce usnesením policejního komisaře Policie ČR správy Jihomoravského kraje, služby kriminální policie a vyšetřování, odboru hospodářské kriminality v Brně ze dne 30.6.2005, č. j. ČTS: PJM-705/HK-25-2004 ŠB, kterým bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin nedovoleného ozbrojování podle ustanovení § 185 odst. 2 písm. b) trestního zákona, na základě tohoto usnesení bylo zahájeno a následně vedeno jeho trestní stíhání, ve věci byla podána obžaloba, o které rozhodoval okresní soud ve Znojmě v řízení vedeném pod spis. zn. 2 T 99/2006 a usnesením tohoto soudu ze dne 12.6.2007 bylo podle § 222 odst. 2 trestního řádu rozhodnuto, že trestní věc žalobce se postupuje Městskému úřadu ve Znojmě, odbor správní, neboť nejde o trestný čin, avšak žalovaný skutek by mohl být tímto orgánem posouzen jako přestupek, o němž je tento orgán příslušný rozhodovat. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 6. 2007. Usnesení policejního komisaře o zahájení trestního stíhání žalobce napadl žalobce v zákonné lhůtě řádně odůvodněnou stížností.
3. Žalobce se domáhal náhrady majetkové škody v celkové výši 35 364 343,70 Kč s příslušenstvím. O tomto nároku již bylo pravomocně rozhodnuto tak, že byl v celém rozsahu zamítnut.
4. Žalobce se dále domáhal nemajetkové újmy ve výši 100 000 000 Kč, kterou požadoval za psychickou a fyzickou újmu z titulu úmrtí manželky žalobce v době projednávání trestní kauzy, která spáchala sebevraždu, újmu na zdraví žalobce, když mu trestní stíhání způsobilo výrazně zhoršení jeho zdravotního stavu, ztrátou GOOD WILL, neboť trestní stíhání žalobce bylo známo celé odborné veřejnosti a žalobce nemohl podnikat. Žalovanou vyzval k náhradě nemajetkové i majetkové újmy, což žalovaná odmítla. Žalobce dále poukázal na tu skutečnost,

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

že jako statutární orgán společnosti xxx a vlastník minimálně 50% akcií žádal vydání nábojů v celkovém počtu 14.000 ks, ohledně nichž měl dohodnutou a odsouhlasenu kupní cenu s kupcem a to společností xxx xxx za kupní cenu 4 679 080 Kč, neboť tyto náboje byly vydány zaměstnancem Martinem J. Policií ČR podle § 78 tr.řádu jako věc doličná pro trestní řízení.

5. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby s tím, že není dána příčinná souvislost mezi úmrtím manželky žalobce a vydáním nezákonného rozhodnutí v trestním řízení, neboť to bylo vydáno až po úmrtí manželky žalobce, taktéž není dána příčinná souvislost mezi onemocněním žalobce plicní chorobou a vydáním nezákonného rozhodnutí, neboť žalobce onemocněl již před vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání. K požadavku žalobce z titulu narušení GOOD WILL žalovaná namítla, že narušení pověsti či prestiže ve smyslu ekonomickém by mělo spíše směřovat k uplatnění nároku na náhradu majetkové škody, pokud vydáním nezákonného rozhodnutí a vedením trestního řízení bylo žalobci znemožněno podnikání.
6. Ve věci již bylo rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28.3.2014, č. j. 42 C 226/2009-159, jímž byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta, ve vztahu k nemajetkové újmě z důvodu promlčení nároku vzhledem k žalovanou vznesené námitce promlčení, tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16.10.2014 č.j. 64 Co 264/2014-187, který nabyl právní moci dne 19. 11. 2014. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 28.7.2015, č. j. 30 Cdo 1506/2015-248, bylo odmítnuto dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze. Nálezem Ústavního soudu ze dne 14.11.2017 sp. zn. I. ÚS 3391/15 byla zrušena rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28.7.2015, Městského soudu v Praze ze dne 16.10.2014 a Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28.3.2014 v části, v níž byla zamítnuta žaloba o náhradu nemajetkové újmy. Ústavní soud uvedl, že námitka promlčení vznesená žalovanou ve vztahu k žalobou uplatněnému nároku na náhradu nemajetkové újmy je v rozporu s dobrými mravy. Ústavní soud v této souvislosti vyslovil, že je nezbytné vycházet vždy z individuálních okolností každého jednotlivého případu, které jsou založeny na skutkových zjištěních, a zdůraznil zásadu souladu výkonu práv s dobrými mravy, která v odůvodněných případech dovoluje zmírňovat tvrdost zákona a dává soudci prostor pro uplatnění pravidel slušnosti. V posuzované věci zdůraznil neopodstatněnost trestního stíhání žalobce, jež vyústilo v postoupení věci správnímu orgánu a následnému rozhodnutí o odložení věci dne 16. 10. 2007 z důvodu zániku odpovědnosti. Ústavní soud poukázal na celkovou délku trestního stíhání s tím, že je do ní nutno započítat i přípravné řízení, kdy byl žalobce v postavení podezřelého, byl podrobován různým úkonům trestního řízení a byl vystaven všem negativním důsledkům, jež trestní stíhání a jeho pokračování v přestupkovém řízení v jeho soukromém, profesním i podnikatelském životě způsobilo. Ústavní soud vyslovil, že je třeba přihlídnout též k důvodům, proč žalobce uplatnil svůj nárok u soudu po uplynutí subjektivní promlčecí lhůty, které lze spatřovat v procesní komplikovanosti řízení, v průběhu něž musel řešit majetkové záležitosti, týkající se jeho do té doby úspěšného podnikání, ale rovněž se vypořádávat s úmrtím nejbližší osoby, manželky a matky jeho nezletilé dcery, která zemřela za tragických okolností (sebevražda), což se nutně projevovalo i na jeho zdravotním a duševním stavu.
7. Soud I. stupně po provedeném důkazním řízení vyšel ze zjištění o skutkovém stavu, z něž vyplývá, že usnesením Policie ČR, Správa jihomoravského kraje, služba kriminální policie a vyšetřování, odbor hospodářské kriminality v Brně, č. j. ČTR: PJM-705/HK-25-2004 ŠB ze dne 30. 6. 2005 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání, státní zástupce zamítl stížnost žalobce proti tomuto usnesení a dne 24. 7. 2006 byla Okresním státním zastupitelstvím v Třebíči podána Okresnímu soudu v Třebíči obžaloba na žalobce a věc byla vedena u Okresního soudu v Třebíči pod sp. zn. 3T 135/2006. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2006 bylo vysloveno, že příslušný k projednání trestní věci obžalovaného Vlastimila L. je Okresní soud ve Znojmě. Usnesením Okresního soudu ve Znojmě, č. j. 2T 99/2006-479 ze dne 12. 6. 2006 byla trestní věc žalobce stíhaného pro trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b/ tr.zák. postoupena Městskému úřadu ve Znojmě, odbor správní s tím, že nejde

o trestný čin, ale mohlo by se jednat o přestupek. Městský úřad ve Znojmě rozhodl usnesením ze dne 16. 10. 2007 o odložení přestupku žalobce, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 23. 10. 2004 předal Martinu J., který není držitelem příslušného povolení k držení a nošení zbraní a střeliva ve smyslu zák.č. 119/2002 Sb., 14000 ks střeliva typu Luger Snail za účelem volného prodeje osobám v kriminálním prostředí, neboť odpovědnost za přestupek zanikla.

8. Soud I. stupně dále vyšel ze zjištění, že Policie ČR, správa Jihomoravského kraje služba kriminální policie a vyšetřování, odbor hospodářské kriminality v Brně žádal informace od Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva ve věci spáchání trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b) trestního zákona, z něhož byl původně podezřelý Vlastimil L. s tím, že dne 3. 11. 2004 byly podle § 158 odst. 3 trestního řádu zahájeny úkony trestního řízení. Soud I. stupně vyšel ze zjištění o zdravotním stavu žalobce, který byl přijat dne 29. 4. 2005 poprvé na plicní oddělení nemocnice xxx pro rozsáhlý xxx s postižením xxx, dne 20. 5. 2005 byl propuštěn z hospitalizace, v červenci 2005 došlo znovu k progresi onemocnění a k další hospitalizaci a chirurgickému řešení v červenci 2005. Dále zjistil, že další komplikace nastala v březnu 2006, kdy byl žalobce hospitalizován pro xxx xxx dolních končetin a dále léčen tak, že se jeho zdravotní stav zlepšoval. Dále vyšel ze zjištění, že žalobce byl dlouhodobě sledován jako xxx xxx xxx, při vstupním vyšetření nebyla zjištěna porucha imunity. Žalobce i po přijetí k první hospitalizaci pokračoval v pracovních povinnostech, sděloval, že má závažné problémy v zaměstnání, v osobním životě, což je stresující a rizikový faktor, byl duševně a tělesně velmi vyčerpán. Lékařem bylo hodnoceno onemocnění žalobce jako závažný a komplikovaný průběh xxx daný vyčerpávajícími a stresujícími faktory v osobním a profesním životě. Při první hospitalizaci bylo konstatováno, že žalobce je po pravostranné xxx xxx po opakované antibiotické léčbě, byl přijat pro špatný rentgenový xxx, trvalé bolesti a domluveno chirurgické ošetření xxx pravostranného procesu.
9. Soud I. stupně posoudil zjištěný skutkový stav podle zák. č. 82/1998 Sb. a shledal, že odpovědnostním titulem je nezákonné rozhodnutí, kterým je ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 30. 6. 2005, jímž bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin nedovoleného ozbrojování podle ust. § 185 odst. 2 písm. b) trestního zákona, neboť toto pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno usnesením Okresního soudu ve Znojmě ze dne 12. 6. 2007, jímž byla trestní věc žalobce postoupena Městskému úřadu ve Znojmě do přestupkového řízení. Soud I. stupně dále vyšel ze zjištění, že žalobci vznikla v příčinné souvislosti s vedením trestního řízení nemajetková újma, neboť každé trestní stíhání, které je vedeno na základě nezákonného rozhodnutí způsobí nemajetkovou újmu osobě, proti níž je vedeno. Soud I. stupně dále přihlédl k té skutečnosti, že trestní stíhání trvalo od 30. 6. 2005 do 16. 6. 2007, tedy přibližně dva roky a zabýval se intenzitou případné nemajetkové újmy. Žalobce tvrdil, že jeho nemajetková újma spočívá v zásadním zásahu do jeho života, a to v souvislosti s úmrtím jeho manželky, významným zhoršením zdravotního stavu žalobce a ztrátou dobré pověsti zejména v oblasti podnikání. Soud I. stupně ohledně úmrtí manželky žalobce vyšel ze zjištění, že manželka zemřela xxx, tedy čtyři dny před zahájením trestního stíhání a dovodil, že tragické úmrtí manželky, která spáchala sebevraždu, nebylo v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí, neboť nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání proti žalobci byla vydáno až několik dní po úmrtí manželky žalobce. Soud I. stupně k příčinné souvislosti dále uvedl, že ta je dána tehdy, pokud by bez vydání nezákonného rozhodnutí ke vzniku škody nedošlo a nelze ji shledávat tam, kde škoda vznikla dříve, než došlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Důvodným neshledal ani tvrzení žalobce, že v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobce došlo ke zhoršení zdravotního stavu žalobce. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že žalobce byl poprvé přijat na plicní oddělení Nemocnice xxx dne 29. 4. 2005 pro rozsáhlý xxx s postižením xxx a pro toto onemocnění byl hospitalizován až do 20. 5. 2005, kdy došlo ke zlepšení stavu a žalobce byl předán do ambulantní xxx péče. K hospitalizaci žalobce pro xxx onemocnění tedy

došlo ještě před vydáním nezákonného rozhodnutí, následně v červenci 2005 došlo znovu k progresi onemocnění a nutnosti další hospitalizace, což vedlo k chirurgickému řešení. Další komplikace nastala v březnu 2006, kdy byl žalobce hospitalizován pro xxx dolních končetin. Soud I. stupně dospěl k závěru, že pouze z vývoje zdravotního stavu žalobce nelze učinit závěr, že zhoršení xxx onemocnění, kterým žalobce trpěl již před zahájením trestního stíhání, bylo v červenci 2005 a v březnu 2006 zhoršeno v souvislosti s vedením trestního stíhání. Soud I. stupně k tomu ještě uvedl, že žalobce sdělil, že ještě před zahájením trestního stíhání byl na ambasádě USA, kde mu bylo nabídnuto něco k pití a posléze začal trpět zdravotními problémy a to konkrétně onemocněním xxx. Žalobce přitom vyslovil přesvědčení v tom směru, že mu byla do pití přidána neznámá látka, která toto onemocnění způsobila. Soud I. stupně ve vztahu k zdravotnímu stavu žalobce uzavřel, že onemocnění xxx a zdravotní problémy žalobce nejsou v příčinné souvislosti s vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání. V této souvislosti přihlédl též k lékařské zprávě, z níž vyplývá zjištění, že již ke dni, kdy byl žalobce přijat k první hospitalizaci, tedy k 29. 4. 2005 byl žalobce velmi pracovně vytížen a přes počínající známky onemocnění byl nucen dále pokračovat v pracovních povinnostech a již v té době měl závažné problémy v zaměstnání a osobním životě. Žalobce tedy již před vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání se nacházel ve zhoršeném zdravotním stavu a nepodstoupil včasnou léčbu, byl velmi pracovně vytížen a duševně a tělesně vyčerpan. Soud I. stupně se dále zabýval tím, zda v příčinné souvislosti s usnesením o zahájení trestního stíhání žalobce došlo ke zhoršení dobré pověsti žalobce v oblasti podnikání a shledal, že žalobcova pověst mezi podnikateli ve zbrojařském oboru byla v příčinné souvislosti s jeho trestním stíháním poškozena. Soud I. stupně přitom vzal v úvahu, že žalobce nejprve podnikal jako fyzická osoba, od roku 2001 jako společník společnosti xxx, která vstoupila v roce 2003 do insolvence a následně opět jako fyzická osoba. Soud I. stupně provedl důkazy rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu ve čtyřech případech o žádostech žalobce ve věci udělení povolení na vývoz střeliva, avšak v jednom případě bylo řízení zastaveno pro zpětvzetí návrhu žalobcem a v dalších třech případech nebylo povolení vydáno, neboť žádost podaná žalobcem postrádala potřebné náležitosti a žalobce je nedoplnil. Soud I. stupně však vzal v úvahu celkovou situaci v oboru podnikání žalobce a shledal, že žalobci vznikla nemajetková újma v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí, neboť mezi podnikateli ve zbrojařském oboru došlo k poškození jeho pověsti vzhledem k tomu, že byl stíhán pro trestný čin nedovoleného ozbrojování. Soud I. stupně dospěl k tomuto závěru i přesto, že tvrzení o nemajetkové újmě způsobené žalobci byla prokázána pouze výpovědí dcery žalobce slyšené jako svědkyně.

10. V souladu s judikaturou Nejvyššího soudu se zabýval výší přiměřeného zadostiučinění tím způsobem, že vycházel z obdobných případů odškodnění nemajetkové újmy. Vzhledem k tomu, že shodný případ nenašel, vycházel z věci, v níž byl poškozený stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu porušování předpisů v zahraničním obchodu s vojenským materiálem, proti němuž řízení trvalo čtyři roky a dva měsíce a bylo skončeno pravomocným zprošťujícím rozsudkem, bylo vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 16/2012. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 16/2012 bylo poškozenému přiznáno odškodnění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním ve výši 150 000 Kč za situace, kdy trestní stíhání se dotklo rodinného života, zasáhlo do profesní roviny, poškozený v této věci byl vysoce postaven ve dvou společnostech, které se zabývaly obchodem s vojenským materiálem, byly u něj provedeny domovní prohlídky, v souvislosti s trestním stíháním se stáhl ze společenského života a trpěl depresemi. Za této situace shledal materiální újmu způsobenou trestním stíháním žalobci v nižší intenzitě, trestní stíhání žalobce trvalo méně než polovinu doby, než v případě poškozeného v uvedené věci, nebyly prováděny domovní prohlídky a celkově nedošlo ke zhoršení zdraví žalobce v souvislosti s trestním stíháním. Soud I. stupně proto žalobci přiznal částku o 20 000 Kč nižší, tedy ve výši 130 000 Kč spolu s příslušenstvím, které žalobce požadoval od 5. 6. 2009. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ust. § 142 odst. 1 a 3 o. s. ř. a shledal, že žalovaná byla plně úspěšná v té části

žaloby, která se týkala náhrady škody, za což jí náleží náhrada nákladů řízení, žalobce byl úspěšný v řízení o nároku na nemajetkovou újmu, a to zčásti, avšak výše plnění závisela na úvaze soudu, žalobci proto přiznal náhradu nákladů řízení ve vztahu k nároku na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu v plné výši. Žalobci byly přiznány náklady za právní zastoupení advokátem před soudy tří stupňů, od takto zjištěné částky pak soud I. stupně odečetl náklady vzniklé žalované v celkové výši 1 800 Kč a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení v částce 100 571 Kč.

11. Proti tomuto rozsudku podali odvolání žalobce i žalovaná.
12. Žalobce v odvolání namítl, že ve věci bylo vydáno nezákonné rozhodnutí jako předpoklad pro postup podle zák. č. 82/1998 Sb., neboť nebylo prokázáno, že by žalobce spáchal trestný čin či přestupek, výši imateriální újmy žalobce ocenil částkou 100 000 000 Kč s tím, že ani tato částka nevyjadřuje utrpení, psychické následky a trauma spojené s nezákonným trestním stíháním, úmrtí manželky žalobce, narušené rodinné vztahy, nemožnost dále podnikat v oboru. V řízení byla prokázána příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody žalobci. Žalobce uvedl, že soud I. stupně dospěl ke správnému závěru, že vůči jeho osobě došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, s nímž jsou spojeny důsledky uvedené v zák. č. 82/1998, zdůraznil však, že není podstatné, kdy bylo de iure rozhodnutí o zahájení trestního stíhání vydáno, rozhodné je od kdy byly činěny úkony trestního řízení vůči jeho osobě. V této souvislosti žalobce uvedl, že k sebevraždě jeho manželky došlo zcela jistě v důsledku zvyšování psychického tlaku v průběhu zahájených úkonů trestního řízení, kdy policie pozorovala dům a okolí žalobce, prošetřování trvalo téměř rok a vyústilo v usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce čtyři dny po smrti manželky žalobce. Žalobce uvedl, že je dána jasná příčinná souvislost mezi nezákonným trestním stíháním a způsobenou imateriální újmou. Uvedl, že k těmto tvrzením navrhol důkazy zdravotnickou dokumentací manželky a znaleckým posudkem z oblasti ocenění psychické újmy žalobce, soud I. stupně však žádný z těchto důkazů neprovedl, ani neuvedl, z jakého důvodu tyto důkazy neprováděl. Žalobce v tomto postupu shledal ztížení jeho práva na spravedlivý proces. Žalobce vytkl soudu I. stupně závěr, že není dána příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí a zdravotním stavem žalobce a zdůraznil, že nezákonné stíhání vedlo k závažnému zásahu do jeho somatického i psychického stavu, což chtěl prokázat zdravotnickou dokumentací a znaleckým posudkem o zdravotním stavu žalobce vypracovaným soudním znalcem z oboru xxx lékařství. Soud I. stupně však ani tyto důkazy neprovedl ani neuvedl, z jakého důvodu takto postupoval. Žalobce dále poukázal na závěr soudu I. stupně, že žalobci vznikla nemajetková újma v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí spočívající v poškození žalobcovy pověsti mezi podnikateli ve zbrojařském oboru. Soudu I. stupně však vytkl, že vyšší intenzitu této újmy, k níž dospěl, již neodrazil ve výši přiznaného přiměřeného zadostiučinění. Za zcela lichou označil žalobce argumentaci soudu I. stupně případem Ing. Petra B. ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 16/2012. Žalobce namítl, že český právní systém je založen na kodifikovaném právu, každý případ je sui generis a je třeba jej posuzovat individuálně, nikoliv argumentovat jiným případem. Argumentaci soudu I. stupně komparací s jiným případem žalobce odmítl s tím, že se jedná o případ nesouvisející, který nereprezentuje vlastní názor soudu tak, jak má být podle § 2 o. z. a čl. 81 Ústavy ČR postupováno. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku II. změnil a žalobci přiznal částku 99 870 000 Kč s příslušenstvím a dále náklady řízení.
13. Odvolání žalované směřuje do vyhovujícího výroku o věci samé a do výroku o nákladech řízení. Žalovaná vyjádřila souhlas se závěry soudu I. stupně, že mezi nezákonným trestním stíháním, úmrtím manželky žalobce a zhoršením žalobcova zdravotního stavu není příčinná souvislost. Žalovaná však vyjádřila nesouhlas se závěrem soudu I. stupně o poškození pověsti žalobce mezi podnikateli ve zbrojařském oboru v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním žalobce. Žalovaná poukázala na rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu, jimiž chtěl

žalobce prokázat, že mu nebyl udělen souhlas k obchodování se zbrojařským materiálem v příčinné souvislosti s jeho trestním stíháním, neboť těmito důkazy bylo prokázáno, že v jednom případě bylo řízení zastaveno pro zpětvzetí návrhu žalobcem a v dalších třech nebylo povolení Ministerstva průmyslu a obchodu žalobci s vývozem střeliva uděleno z toho důvodu, že žalobce nepodal řádnou žádost, neboť žádost žalobce postrádala náležitosti a žalobce na výzvu správního orgánu náležitosti nedoplnil. Žalovaná zdůraznila, že žalobce neprokázal vznik nemajetkové újmy vyšší intenzity, za niž by mu náleželo peněžité zadostiučinění. Jako dostačující kompenzaci označila konstatování porušení práva. Žalovaná dále vyjádřila nesouhlas s vyšší přiznaného zadostiučinění v případě, že by i odvolací soud dospěl k závěru, že je na místě odškodnit nemajetkovou újmu v penězích. Soud I. stupně správně v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu provedl srovnání s jiným obdobným případem, avšak při porovnání obou případů, tedy věci Ing. B. a žalobce mělo žalobci náležet mnohem nižší zadostiučinění v penězích za vzniklou nemajetkovou újmu, než je rozdíl 20 000 Kč. Žalobce neprokázal žádné zásahy do rodinného života ani zhoršení zdravotního stavu, ani vznik žádné jiné nemajetkové újmy, v trestním řízení žalobce nedošlo k nezákonné domovní prohlídce a jeho trestní stíhání netrvalo ani polovinu doby, co trvalo trestní stíhání srovnávaného případu. Žalovaná vyjádřila nesouhlas též s výrokem o náhradě nákladů řízení s tím, že buď soud I. stupně měl rozhodnout tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení s odůvodněním, že žalobce byl úspěšný v jednom nároku a žalovaná ve druhém, případně rozhodnout podle poměru úspěchu stran ve sporu, tj. 33 364 343,70 Kč úspěch žalované ku 50 000 Kč úspěch žalobce, tedy poměru tarifních hodnot. Postup soudu I. stupně podle názoru žalované vede k absurdní situaci, kdy z větší části úspěšná žalovaná je povinna platit náhradu nákladů řízení procesně méně úspěšnému žalobci. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku změnil tak, že se žaloba zamítá a žalované přiznal náhradu nákladů řízení.

14. Žalobce označil tvrzení žalované v odvolání za tvrzení v rozporu s judikaturou a dobrými mravy. Rozhodnutí soudu I. stupně o nákladech řízení označil za správné a v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2707/2013. Žalobce vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalované, že neprokázal příčinnou souvislost mezi jednáním žalované a žalobcem tvrzeným vznikem imateriální škody a zdůraznil, že náhled žalované na formu zadostiučinění, kterou považovala za dostačující ve formě konstatování porušení práva, neodpovídá dle žalobce principům právního demokratického státu. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3079/2015, jakož i nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1976/09 ze dne 13. 11. 2011 a sp. zn. II. ÚS 2175/16 ze dne 21. 3. 2018. Žalobce vytkl žalované, že naprosto nepochopila subjektivní stránku osobnosti žalobce a vliv úkonu trestního řízení na jeho osobu i celou jeho rodinu a rodinný život, který byl stejně jako profesní život vážně narušen.
15. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně i řízení předcházející jeho vydání podle § 212 a § 212a občanský soudní řád a důvodným neshledal odvolání žalobce, ani odvolání žalované.
16. Odvolací soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného soudem I. stupně, když předmětem řízení byla již jen nemajetková újma, o níž žalobce tvrdil, že mu vznikla v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím, jímž bylo usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, když trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením, nýbrž trestní stíhání žalobce bylo zastaveno a věc byla postoupena MÚ ve Znojme k přestupkovému řízení. Soud I. stupně se dostatečně a podrobně zabýval tím, zda v příčinné souvislosti s usnesením o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 30. 6. 2005, což je nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. vznikla žalobci nemajetková újma. Mezi účastníky nebylo sporu, že toto nezákonné rozhodnutí je odpovědnostním titulem. Sporné bylo, poté, co Ústavní soud označil nutnost opětovně posoudit otázku promlčení nároku na náhradu nemajetkové újmy z hlediska rozporu s dobrými mravy, posouzení, zda v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím vznikla žalobci nemajetková újma a v jaké výši. Soud I. stupně vyšel z právního názoru vysloveného

Ústavním soudem v nálezu I. ÚS 3391/15 ze dne 14. 11. 2017 a zabýval se věcí samou, neboť ze závěrů Ústavního soudu vyplývá, že námitka promlčení vznesená žalovanou je ve vztahu k nároku žalobce v rozporu s dobrými mravy. Odvolací soud vyšel z této premisy a námitku promlčení považoval za námitku vznesenou v rozporu s dobrými mravy zejména s přihlédnutím k celkové situaci žalobce, do jehož osobních, rodinných i majetkových poměrů celá situace zasáhla a žalobce slovy Ústavního soudu „nenapřel všechny své osobní aktivity k uplatnění nároku takovým způsobem, který by naplňoval mimořádně náročné požadavky zákona č. 82/1998 Sb.“. Odvolací soud přihlédl k závěrům Ústavního soudu a dovodil, že je třeba se zabývat uplatněným nárokem na nemajetkovou újmu a po posouzení veškerých okolností věci shledal, že námitka promlčení vznesená žalovanou je v rozporu s dobrými mravy.

17. Odvolací soud shledal správnou úvahu soudu I. stupně, který dovodil, že žalobci vznikla nemajetková újma, která však nespočívá v úmrtí jeho manželky, ani ve zdravotním stavu žalobce. Základním datem v projednávané věci je 30. 6. 2005, kdy bylo vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce pro trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b) trestního zákona. K úmrtí manželky žalobce došlo před tímto datem, neboť dne xxx spáchala sebevraždu. K této tragické skutečnosti však lze přihlédnout pouze z hlediska vyšší intenzity nemajetkové újmy vzniklé žalobci v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí, neboť vnímání všech okolností spojených s vedením trestního řízení proti žalobci bylo zhoršeno proběhlou tragickou událostí v rodině. Odvolací soud k této skutečnosti proto přihlédl při úvaze o výši přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu.
18. Správným shledal odvolací soud též závěr soudu I. stupně, že ke zhoršení zdravotního stavu žalobce nedošlo v příčinné souvislosti se zahájením trestního stíhání, neboť žalobce byl přijat do Nemocnice ve xxx na plicní onemocnění již dne 29. 4. 2005 pro rozsáhlý xxx s postižením xxx, tedy dva měsíce před zahájením trestního stíhání. Soud I. stupně podrobně popsal průběh zdravotního stavu žalobce, jehož onemocnění však nelze dávat do příčinné souvislosti se zahájením trestního stíhání. Se soudem I. stupně lze souhlasit v tom směru, že skutečnost, že proti žalobci bylo vedeno trestní stíhání pro trestný čin nedovolené ozbrojování, mohla mít a měla vliv na pověst žalobce v podnikatelských kruzích v tomto oboru, žalobce přestal být důvěryhodnou osobou, což zřejmě mělo vliv na jeho psychický stav. Orgány činné v trestním řízení jsou povinny se zabývat trestním oznámením. Státu pak nelze přičítat k tíži, že orgány činné v trestním řízení činily úkony trestního řízení ve věci podezření ze spáchání trestného činu nedovolené ozbrojování ve vztahu k podezřelému Vlastimilu L. (žalobce), neboť bylo učiněno oznámení oznamovatelem Martinem J., jemuž měl žalobce předat 14 000 ks střeliva ráže 9 x 19 mm zn. Luger xxx Snail ve dvojím váhovém provedení účinné střely 2,9 a 6,5 g za účelem volného prodeje osobám v kriminálním prostředí. V případě obdobného trestního oznámení tak policejnímu orgánu nezbyvá nic jiného, než provádět šetření za účelem zjištění důvodnosti trestního oznámení. Tyto kroky činěné policií před vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání však nelze považovat za takovou součást trestního stíhání, na niž by se vztahoval v projednávané věci zák. č. 82/1998 Sb. Zejména v případě podezření, že má být do volného prodeje osobám v kriminálním prostředí uvolněno velké množství střeliva je povinností orgánů činných v trestním řízení provádět úkony za účelem ověření a zjištění veškerých skutkových okolností věci. V této souvislosti nelze za součást nemajetkové újmy považovat skutečnost, že byl patrně žalobce po určitou dobu sledován či odposloucháván, jak uvedla dcera žalobce slyšená před soudem I. stupně jako svědkyně. K tíži státu a orgánů činných v trestním řízení pak nelze přičítat jejich činnost před zahájením trestního stíhání, k níž jsou zřízeny.
19. Soud I. stupně se poté zabýval výši přiměřeného zadostiučinění. Jeho postup, který vychází z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 vyšel ze srovnání s obdobnou věcí a tu věcí vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 15 C 16/2012. V porovnání s trestním stíháním Ing. B. bylo trestní řízení proti žalobci více, než o polovinu kratší, nebyly činěny úkony trestního řízení jako je např. domovní prohlídka a celkově z objektivního hlediska

nezpůsobilo žalobci újmu na zdraví a v rodinném a profesním životě. V této souvislosti shledal odvolací soud důvodnými námitky žalované, že při srovnání s věcí Ing. Petra B. proti České republice – Ministerstvu spravedlnosti vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 16/2012, v němž se žalobce domáhal též přiměřeného zadostiučnění za nemajetkovou újmu způsobenou mu stíháním pro podezření ze spáchání trestného činu porušování předpisů v zahraničním obchodu s vojenským materiálem, došlo k výrazně vyššímu zásahu do profesní roviny, rodinného života i ke zdravotním následkům, než v případě žalobce. V této souvislosti by se mohla jevit částka 130 000 Kč přiznaná žalobci v tomto řízení ve vztahu k částce 150 000 Kč přiznané Ing. B. ve shora citované věci nepřiměřenou. Odvolací soud však i s přihlédnutím k tezí vysloveným Ústavním soudem v nálezu sp. zn. I. ÚS 3391/15 vydaným v této věci vzal v úvahu tu skutečnost, že krátce před zahájením trestního stíhání žalobce došlo k tragickému úmrtí jeho manželky a dva měsíce před zahájením trestního stíhání žalobce vážně onemocněl. Tyto skutečnosti neshledal odvolací soud shodně se soudem I. stupně v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím, nicméně jednalo se o zásadní zásahy do duševní rovnováhy žalobce, takže i z objektivního hlediska zahájení trestního stíhání způsobilo žalobci vyšší újmu, než kdyby bylo trestní stíhání zahájeno vůči zcela zdravému člověku, jehož rodina by nebyla postižena tragickým úmrtím manželky žalobce a matky tehdy nezletilé dcery. Z těchto důvodů shledal odvolací soud přiznanou částku 130 000 Kč důvodnou. K požadavkům žalobce na částku 100 000 000 Kč uvádí odvolací soud pouze tolik, že již Ústavní soud v nálezu v této věci upozornil žalobce, že vyčíslení nemajetkové újmy v penězích musí být přiměřené, realistické a extrémním způsobem nevybočující z rozhodovací praxe soudů. Žalobcem požadovaná částka pak tato hlediska nespĺňuje, částka přiznaná soudem I. stupně je splňuje.

20. Důvodnými shledal odvolací soud námitky žalované ve vztahu k výroku o nákladech řízení. Žalobce uplatnil dva nároky, a to nárok na náhradu škody, který byl v plném rozsahu zamítnut, ohledně tohoto nároku byla úspěšná žalovaná, dále uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy, ohledně něž byl sice nepatrně úspěšný, nicméně výše úspěchu ohledně tohoto nároku není rozhodující. Odvolací soud proto postupoval ve výroku o nákladech řízení před soudy všech stupňů podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 2 o. s. ř. a to ohledně výroku o nákladech řízení před soudem I. stupně, předchozím odvolacím soudem a před Nejvyšším soudem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a výrok o nákladech řízení změnil tak, že na jejich náhradu nemá právo žádný z účastníků.
21. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ust. § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., žalovaná nebyla úspěšná se svým odvoláním do vyhovujícího výroku, žalobce nebyl úspěšný se svým odvoláním do zamítavého výroku, odvolací soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. ve znění od 30. 9. 2017 - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozsudku v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 21. ledna 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.